

הסופר, המשורר והסטיד'קאי יהונתן גפן, בן למישפחת דיין, מוען שבני-דורו חונכו על ערכים בלתי-מוסריים, מספר על יחסיו עם דיין ואומר שהאיש היחיד המבין את דורו הוא עוזר וייצמן

נולדנו לתוך מיתוס של מוות, ולמות זה הדבר הכי טוב שאתה יכול לעשות למען האולדת. אז תשאף לזה!

אבא שלי היה כל הזמן בצבא, סבא שלי היה כל הזמן ובכנסת, סבתא שלי הייתה כל הזמן חולה, ואמא שלי הייתה כל הזמן ממורמרת

אבא שלי זה אחד שהחלים להקדיש את וייו לביסטון-המדינה. מעולם לא דיבר איתי על דבר אחר מאשר צה"ל

ראיינה שרית ישי

הגיבורים שלי כילד היו אריק שרון ומאיר הרצ'ין. רצייתי להיות דויד. הם היו ההמשך הטבעי של "חסמבה"

ביום-הכיפורים נגשתי לקרן של אריק שרון ואמרתי לו: עשה טובה אישית לי ולבני דודי, אל תיכנס לפוליטיקה

ב-1973 נשבר החלום שלי, ואז הבנתי שאני צריך להיות בלהקה הנחיל. שליחי על במה, ואמרתי מה שאני רחש

"צריכים ליצנות, לא ללהטות!"

צנחנים. ויהונתן גפן, אולי יותר מכל אחד אחר, יכול להביע במילים את ה"תחושות ואת הרגשות החידלון של בני הדור שלי. לבני הדור שלי יש ילדים תלמידי ה"כיתות הנמוכות של בית-הספר היסודי. ילדינו הם ברוב המיקרים דור שני לי ילדי הארץ, ואני שומעת חברות שלי אומרות שהן רוצות לעזוב את הארץ, כי הן לא מסוגלות לעכל את המחשבה שילדיהן ישרתו בצבא או ימותו במיל"חמה. ואני זוכרת באיזו גאווה היו ה"

חמת ששת-הימים וכחייל מילואים ביום-הכיפורים ובמילחמת-הלבנון. לא הייתי צריכה ללכת רחוק. יהונתן גפן עושה כעת חזרות למחזהו הראשון, "קשר אייר". המחזה הזה עוסק בבני הדור שלי, שאמור היה להגשים את החלום או, כמו שאומר יהונתן, להמציא את החלום. את יהונתן גפן אני מכירה מאז הייתי ילדה. היינו חברים כשאני הייתי שמי-ניסטית בירושלים והוא היה סג"מ ב-

מרגיש אחריות ומרגיש אשם. אתה שואל חברים מה נשמע, סתם מה נשמע, ואתה מקבל תשובה שנשמע רע. אצל כולם נשמע רע, אפילו אצל מי שלפני שבע גינה אותך על זה שביקרת אצל יאסר ערפאת בזמן המלחמה. גם הוא אינו מבין, המוס ומתבייש. חיפשתי אדם שנולד כמוני לתוך ה"מדינה, שהוא מה שמכונה הדור הראשון של מדינת ישראל. מי שנולד לתוך מיל-חמת השחרור, שיחק בג'ולים במלחמת סיני, נלחם כחייל בשירות חובה במיל-

אני הולכת מבולבלת, כואבת ותוהה. נדמה לי שאף פעם בימי חיי לא הרגשתי רע כל-כך. אני מסתובבת בהרגשה ש"עולמי ועולמה של ילדתי חרב עלינו. אני רואה את הורי מורידים את עיניהם בבושה כשאני שואלת אותם אם על מדינה כזו הם חלמו. פתאום כל הדברים המובנים מאליהם כבר לא מובנים מ"אליהם, פתאום אין לך מה להגיד לילד שלך כשהוא שואל שאלות. ואתה יודע שאסור לך לשקר או ליפות, כי הילד רואה טלויזיה וקורא עיתונים. אתה